

[Birte Weiss]

til indvandrere – slet ikke får et tilbud af samme lødighed. Derfor er kernepunktet i det forslag, vi har lagt frem i dag, integrationskurserne for de nye, familiesammenførte indvandrere, sådan som de fleste af ordførerne også har været inde på.

Jeg vil godt sige, at den beskrivelse, vi giver i B 11, ikke er tænkt som den eneste måde, man kan løse problemerne på. Det er et eksempel, der tager udgangspunkt i, hvordan man har klaret problemerne i Dansk Flygtningehjælp. Så det, vi foreslår, er ikke et helt firkantet og betonagtigt uddannelsesmønster, som alle par-tout skal gennemgå med det samme timetal. Nej, det, vi er optaget af, er, at der kommer en mere systematisk tilrettelagt undervisning i sprog, i samfundsforhold og i kultur, og at hensigten med det hele er, at indvandrerne skal gøres mere selvhjulpne.

Det er selvfølgelig vigtigt, at man så også gør sig klart, at indvandrere jo ikke er én stor masse. Det er folk med vidt, vidt forskellige forudsætninger. Der er nogle af dem, der kommer hertil, der har en god boglig baggrund, og der er andre af dem, der nærmest er analfabeter. Derfor er det selvfølgelig ikke noget med et ens system, som alle skal igennem, og derfor er det så vigtigt, at undervisningen også bliver det, man kan kalde individuelt behovsstyret, og at indvandrerne selv får en meget stor indflydelse på tilrettelæggelsen af den.

Det er for os en så stor selvfølge, at vi end ikke har nævnt det i forslaget, men jeg forstod på SF's ordfører, at det måske var en forglemmelse. Til det er svaret nej. Det er det ikke. Det er en selvfølge, at sådan må det være, hvis dette skal lykkes.

Når jeg i debatten her i dag har villet gøre lidt meget ud af den del af vores forslag, er det, fordi jeg fornemmer, at der faktisk skulle være en god mulighed for, at vi – når det gælder selve integrationsprogrammet – godt skulle kunne finde et flertal i Folketinget. Det er fremgået af flere af ordførertalerne, at både SF og Kristeligt Folkeparti, allerede da vi behandlede det for et halvt års tid siden, var meget positive over for det, og siden har jo både Venstre og Konservative også taget tanken op i deres debatoplæg om en ny udlændingepolitik.

Om de oplæg vil jeg godt sige, at bedømt som helhed er de uspiselige. En del af det er en værre gang populisme og medløb for fremmedha-

dere. Det gælder specielt Venstres udspil. Men på dette ene punkt om en målrettet undervisning og integration af indvandrere har de to regeringspartier altså ikke helt kunnet holde fornuften ude, og det skal de selvfølgelig ikke have utak for. Vi er i Socialdemokratiet glade for, at vi har kunnet inspirere dem til denne tankegang.

Så nævnte ministeren, at man måske kunne tage fat på problemet ved at lave et udvalg, der skulle kulegrave disse ting og komme – forstod jeg – i løbet af foråret med nogle mere konkrete udspil. Jeg mener, at begge ting – både den tanke, som ministeren kommer med, og vores beslutningsforslag – godt kan gå hånd i hånd, at de for så vidt ikke udelukker hinanden. Vi kan i udvalget drøfte, om vi skal lave en udskydelse af ikrafttrædelsesdatoen for vores forslag, men det er afgørende nødvendigt for os, at der rent faktisk sker noget omkring det. Derfor kan vi behandle tingene i Kommunaludvalget sideløbende med, at ministeren tænker. Men det er afgørende, at der kommer en deadline.

Så er der en række af de øvrige dele af vores beslutningsforslag, som flere af ordførerne har været inde på. Der er oplødning af skoledistrikter og et tættere samarbejde mellem nabo-skoler for at undgå overvægt af indvandrerbørn, og der er forholdsregler mod ghettodannelser.

Der var flere, der spurgte: Betyder det, at vi har opgivet vores tidligere tankegang om, at man skulle få en præcisering af udlejningsreglerne i det almennyttige boligbyggeri og give en kommunal anvisningsret til det private boligbyggeri?

Til det er svaret: Vi mener fortsat, at det er nødvendigt at have en sådan mulighed. Men når nu regeringen er så forfærdelig meget imod det og siger: Jamen vi kan nemt klare det ad frivillighedens vej, har vi godt villet lave en lille åbning for regeringen til at bevise, at denne frivillighedens vej rent faktisk også duer. Men hidtil må vi nok sige, at resultaterne har ikke været for store. Hvis det var sådan, at man kunne nå det ad frivillighedens vej, ville der jo ikke være disse store ghettodannelser, og så ville det ikke være sådan, at der var skoleklasser på Vesterbro, hvor der kun er fremmedsprogede børn. Det er jo netop tegn på, at den frivillighedsvej, som ministeren taler om, har spillet fallit.